

NĚKDE TĚ TU MÁM

Viz, jak můry sají z lamp. Jak světlem obtěžkány
kontury zjevení rýsují, černou nesečenou travu,
v níž vykoupu všech deset prstů,

protože toto byly tvé vlasy.

Protože jen takto, čistýma rukama, mohu si
hrábnout do zad a vyjmout souběžnou páteř,
v obratlích zahnížděného hada, jehož vypustit
hodlám, aby zkypřil tmu, která bez tebe je mi
vytěženou hlušinou,

aby lehká byla zem, do níž tě vábím,

a viz, jak můry sají z lamp, každá jak dítě, ano,
i naše bude takové, si nechci udělat hrob s jinou.